

За визначенням О. Деркач, арт-педагогіка – інноваційна, особистісно орієнтована технологія навчання та виховання дітей та молоді, метою якої є гармонізація її особистісного розвитку у контексті системи «особистість-соціум-природа-культура» шляхом організації конструктивного союзу дитини та мистецтва у процесі сприймання вже існуючих або створення власних мистецьких творів [1].

Предметом арт-педагогіки є становлення людини засобами мистецтва та художньої діяльності в освітньому просторі.

В ході арт-педагогічної діяльності може бути розв'язно низку специфічних професійно-педагогічних завдань. Представимо їх узагальнено у вигляді трьох груп:

1) з'ясування змісту освітнього матеріалу. У цьому випадку за допомогою засобів мистецтва педагог може: пояснити, доповнити, акцентувати, «оживити» зміст освіти; актуалізувати пошук і виявлення особистісних смислів навчального або виховного матеріалу; закріпити отриману інформацію через переклад в образну форму (своєрідне «стиснення» до образу, до символу, що призводить до більш глибокого розуміння сутності явища); трансформувати вихідні установки і позиції, звичний ракурс сприйняття і оцінки тощо;

2) оптимізація умов педагогічної взаємодії. Засоби мистецтва допомагають вихователю забезпечити психофізіологічну і мотиваційну готовність до навчально-виховної взаємодії: створити особливий настрій, що сприяє швидкому «включенню» в тему, який спонукає «поштовх»; активізувати інтерес дітей; переключити з одного темпу роботи на інший, допомогти перейти від складного теоретичного матеріалу до практичної діяльності, «запустити» образне мислення тощо, створити умови для релаксації, зняття психічного напруження, відпочинку дітей;

3) прихована діагностика ціннісних відносин, установок, мотивів, динаміки смислів, якості розуміння навчального матеріалу. Причому особливістю діагностики арт-педагогічної діяльності є її опосередкований характер, неявне протікання, які дозволяють педагогу лише частково повідомляти дітям її результати (делікатно «охороняючи» почуття і можливі переживання учасника).

Таким чином, застосування арт-педагогіки в освітньому процесі сучасного закладу дошкільної освіти є високоефективною та універсальною технологією та заслуговує на подальше наукове вивчення.

Література:

1. Деркач О. О. Арт-педагогіка у контексті реалізації ідей теорії життєтворчості. *Простір арт-терапії*: збірник наукових праць: Вип. 1 (9). Київ: Золоті ворота, 2011. С. 34 – 46.
2. Донченко О. С. Розвиток професійної креативності майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти засобами арт-терапії: дис. ... канд. психол. наук : 19.00.07 / нац. пед. ун-т імені М.П.Драгоманова. Київ. 2018. 261 с.
3. Лебедева Л. Д. Педагогические основы арт-терапии в образовании учителя: дис. ... докт. пед. наук. 13.00.01. Ульяновск. 2001. 383 с.

*Шовгеня М.М.,
магістрант кафедри педагогіки и соціально-гуманитарних дисциплін
Барановичского государственного университета
Научный руководитель — канд. пед. наук Дубешико Н.Г.*

ОСОБЕННОСТИ МОТИВАЦИОННОГО АСПЕКТА В РАННЕМ ОБУЧЕНИИ ИНОСТРАННЫМ ЯЗЫКАМ

Мотивация неспроста является одним из важнейших компонентов любой деятельности. Асеев В. высказывал на эту тему следующее: «Динамика формирования личности скрывает в себе те устойчивые закономерности, раскрытие которых является основной целью психологии. Самыми важными из них являются закономерности развития мотивации как высшей формы регуляции психических процессов и движущей силы человеческой деятельности» [1]. По причине этого, в педагогике мотивация считается одним из ключевых компонентов организации учебной деятельности и характеристикой ребёнка как субъекта этой деятельности [2].

Психологи и физиологи обосновывают необходимость раннего обучения иностранным языкам расположением детей к их усвоению и эмоциональной готовностью детей к овладению ими. Как в отечественной, так и в зарубежной психологии в результатах исследований фигурировали данные о том, что ребенок овладевает иностранным языком легче, чем взрослый. Причиной этому принято считать сензитивность дошкольного возрастного периода к овладению родным языком и, в том числе, иностранным. В младшем дошкольном возрасте детям свойственно более гибкое и быстрое, нежели на последующих этапах, усвоение языкового материала. В то же время важно отметить, что такое быстрое усвоение свойственно в основном родной речи, так как на ребенка действуют сильные внешние и внутренние мотивационные факторы, которые связаны с прямой потребностью использования речи. Так что и изучение иностранного языка необходимо включать в контекст игровой, бытовой и коммуникативной деятельности с целью создания внутренней мотивации и интереса к овладению новым языком в условиях, когда естественной потребности у детей в

общении на изучаемом языке нет. Тем самым получится избежать существенного противоречия между коммуникативными потребностями ребенка и ограниченным языковым и речевым опытом. Зимняя А. рекомендовала использовать в процессе обучения «новые игры», в них используются новые для детей сказочные персонажи, которые говорят только на новом иностранном языке. Таким образом, у детей появится психологическое оправдание для перехода на новый язык. [2]. Обоснование выбора именно этой методики обучения иностранным языкам состоит в том, что посредством игры у детей развивается интерес к иностранному языку, а их внимание легче сосредоточить. Для педагогов положительной стороной использования коммуникативного и игрового метода обучения иностранному языку является то, что игра дает возможность сделать процесс повторения лексики и грамматических конструкций увлекательным для учащихся, а коммуникация в бытовом контексте на иностранном языке расширяет рамки использования этих конструкций [3]. Одной из причин более успешного овладения детьми иностранным языком является так же и отсутствие у них языкового барьера, то есть страха, который мешает вступать в общение на иностранном языке. Мы считаем, что это весомый аргумент в пользу раннего обучения иностранному языку, но не стоит забывать об индивидуальных особенностях каждого ребёнка. Многие из них могут испытывать стеснение в необычной для них ситуации, а скованность поведения может быть следствием застенчивости, плохого самочувствия или настроения ребенка. При раннем обучении иностранному языку, большую роль играет эмоциональный фон на занятиях, в виду того, что дети в этом возрасте отличаются повышенной эмоциональностью, подвижностью и, как легкой возбудимостью, так и легкостью потери интереса к деятельности. Для успешного обучения очень важно учитывать психологические возрастные особенности, тем самым привлекая детей к тем видам и формам деятельности, которые будут отвечать их актуальному эмоциональному и физическому состоянию. Задачей педагога становится не только реализация содержания занятия, но и создание психологически комфортного радостного эффекта восприятия нового языкового материала, что поможет детям легче усваивать лексику, овладевать основами грамматики и фонетики, а главное развивать коммуникативные способности на иностранном языке [4, 5].

Таким образом, мотивационная сфера детей при раннем обучении их иностранному языку основывается на создании педагогом специфических условий, которые будут способствовать легкому и непринужденному вхождению ребенка в новую для него языковую ситуацию, практическому применению усвоенного, комфорту и положительному отношению к изучению иностранного языка. Так как основной целью педагогов в обучении иностранным языкам должно являться личностное развитие ребенка средствами занятий, приобщение его к новому языковому миру, что поможет в адаптации к полилингвальной и поликультурной ситуации в современном мире.

Литература:

1. Асеев, В. Г. Мотивация поведения и формирование личности [Текст]. Москва: Мысль, 1976. 158 с.
2. Зимняя И.А. Психологические аспекты обучения говорению на иностранном языке. Москва. 1985.
3. Амонашвили Ш. А. Психологические особенности раннего усвоения иностранного языка. *Иностранные языки в школе*. 2015. № 2. С.35-38.
4. Гальскова Н.Д., Никитенко З.Н. Теория и практика обучения иностранным языкам. Москва. 2004.
5. Каменская А.Г. Эмоциональные компоненты в обучении иностранному языку младших школьников. Москва. 2004.

Бросаліна М. Г.,
здобувач I (бакалаврського) рівня вищої освіти
Бердянського державного педагогічного університету
Науковий керівник – канд. пед. наук, доц. Кот Н. А.

ВИХОВАННЯ ПОЗИТИВНИХ ВЗАЄМИН СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ У РУХЛИВІЙ ГРІ

Базовий компонент дошкільної освіти в Україні одним з показників сформованості соціально-громадської компетентності дитини визначає її уявлення про правила і способи міжособистісної взаємодії з іншими людьми [1]. Чим раніше ми сформуємо вміння дошкільника взаємодіяти у групі однолітків, тим легше він буде включатися у будь-яку спільну діяльність (В. Белкіна, Д. Ельконін, Я. Коломінський, О. Кононко, Т. Репіна та ін.).

Виступаючи засобом і методом фізичного виховання, рухлива гра створює умови для всебічного розвитку дитини [2, 3, 4, 5]. Вона є особливою формою спільної діяльності дошкільників. Об'єднання дітей в ігровий колектив, наявність морально-цінного сюжету гри, правил, присутність різноманітних за складністю рухових завдань, високий темп їх виконання, необхідність досягнення особистого і колективного успіху – ці особливості рухливих ігор, на нашу думку, сприяють формуванню у дітей моральної активності у різноманітних її проявах і, насамперед, у позитивних взаєминах.

Проте аналіз практики показує, що вихователі використовують, в першу чергу, можливості рухливої гри як засобу фізичного виховання, вправління у різноманітних рухах, залишаючи поза увагою її можливість